

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. XXI. De mala radice, maloque fructu neglectûs vitæ communis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

CAPUT XXI.

De mala radice, maloque fructu neglectus vite communis.

Q. 1. Cur vitæ communis regularitas defecit in multis Monasteriis, ac Ordinibus? *Resp.* Cum Doctore Seraphico quaest. 19. circa Regulam S. P. Francisci his verbis. *Cause autem, cur communitas in Religione deficit, sunt sequentes. I. Est multitudo intrantium: quia multi non possunt tam facile flecti, sicut pauci--- Et ubi multa capita, ibi multa cerebra, quæ omnia non possunt ad unum sensum deflecti. &c.*

II. Cùm subtrahuntur, qui primò tenuerunt Ordinem in suo vigore: vel cùm debilitantur in corpore, non possunt junioribus ardua rigoris dare exempla, sicut prius. Et novi, qui priora opera non viderunt, imitantur eos tantum in his, quæ nunc vident in eis, Et fiunt remissi; Et sub specie discretionis, ne seipsos, sicut antiqui, destruant, parcentes corpori. Et quia internas virtutes, quas antiqui habuerunt, non agnoscunt, ubique neglecti sunt; quòd nec exterius exercentur, nec interius virtutes apprehendunt. Etiam, quia antiqui modò non valent eos exemplo praire, timent eos in verbo corrigere; quia solent dicere juniores: verba quidem bona sunt, quæ dicunt nobis, sed opera non ostendunt; Et sic magis scandalizantur.

III. Quod quilibet non dicit, nescit docere. Igitur

tur

tur cum regimen Ordinis devolvitur ad istos juvenes, tales nutriunt, quales ipsi sunt; ita quò jam Prior Fratrum in fabulam vertitur, non trahitur in exemplum. Immo se tantò reputant illis prioribus meliores, quò minus agnoscunt, qua sint perfectorum virtutes. Et dum exempla quadam exteriori disciplina conservant in choro, vel processionali ingressu, & similibus, audent asserere, quòd status Ordinis nunquam fuerit ita bonus.

IV. Quòd paulatim subintrant non bonæ consuetudines, quæ statim trahuntur ab aliis in exemplum. Et, si aliqui zelum Dei habentes illa redarguunt, audacter defendunt alii, quare sibi non liceat, quòd aliis permittitur? & pro lege tenebitur; cum ex usu jam conveniens videatur, ita quòd vix de cetero poterit extirpari. Rectores quoque etsi talia non diligunt, tamen, ne majus malum sequatur, dissimulant, ut cum Fratribus pacifice vivant. Cumque una consuetudo talis facta fuerit tolerabilis, consequenter introducitur alia quasi coherens priori, ut, si illa admittitur, ista vetus toleretur.

V. Occasio occupationum frequenter emergentium, quæ corda distrahit, affectum devotionis extinguit, meres alterat, interioris occasiones vitiorum inducit. Et ne de sua correctione efficaciter cogitent, semper impedimenta nova Religiosis innectit, donec tandem consuescant sola exteriora cogitare. Et, obscurato conscientie oculo, etiam cum desunt, occupationum causas impudenter querere. Sicut Sampson cecatus in carcere molam traxit. Judic. 16, &c.

VI. *Alia specialis causa (quorundam Ordinum) est nimia inopia; ex qua coguntur fieri proprietarii; dum sibi met videtur quisque providere, quia non providetur eis in communi &c.*

VII. *Nimie opes: ex quibus fiunt carnales, superbi, & multipliciter vitiosi. &c.*

VIII. *Frequentia inter seculares: ex qua oritur multarum tentationum carnalium materia, & temporis. &c.*

IX. *Subinde etiam frequens mutatio Prelatorum. Quae etsi pro parte bona sit, in quantum mali abjiciuntur; tamen in eo nociva est, quod boni, dum cito sperant absolvi, non presumunt aggredi, vel non proficiunt, ut reforment statum sui Ordinis. Et rebelles subditi potius laborant, ut deponatur, quam ut status debitus servetur.*

X. *Item, si unus Prelatus quandoque vult reformationi intendere, ab aliis quoque modo impeditur, vel ad minus non iuvatur ab his, quorum auxilio indigeret. v.g. Prior non iuvatur ab Abbate, vel Abbas ab Episcopo; & de similibus similiter judicabitur. Unde rebelles subditi appellant ad illos, quos sciunt sibi in sua rebellionem favere.*

XI. *Item, si aliqui in uno loco diligenter reformare statum in melius, mittuntur ad alium locum, ubi non inveniunt, quod querebant.*

Ex his atque aliis communis status religionis deficit, ut non solum fiat deterior, sed etiam quasi desperabilis, quod vix unquam (nisi Deus ordinet aliter) reformetur. NB. sed, quia diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum; quod non fit in communi, potest fieri in particulari. Quilibet profice-

proficere volens convertit ad lucrum suum aliorum detrimentum. Et omnes vias alieni defectus ad profectum suum cum Dei gratia retorquet.

Q. 2. Unde est, quod videmus aliquos Religiosos moribus ita distortos, & rudes, sicut aliquos seculares, superbos, vanos, cupidos, invidos, avaros &c.

Resp. cum Doctore Seraphico q. 16. circa Regulam his formalibus. Religio est schola virtutum. In qua sicut in aliis disciplinis & artibus discendis incumbitur. Videmus autem, quod alius alio peritior, & alius rudior: alius segnior. Hæc autem differentia ex V. causatur.

I. Causa est, quod alicubi informatores habentur, alibi vero non. &c.

II. Causa est defectus bonorum exemplorum.

III. Est novitas in religione &c. IV. Est defectus gratiæ: non enim omnes omnia possunt. V. Est voluntas propria. Dum nimium quis diu stetit in Religione, & bonorum exempla despexit: doctrinam non juravit: gratiam abiecit: virtuti non

studuit: vitiis se subdidit: sicut eheu! plures

sub Religionis habitu velut dealbata

sepulchra, in scandalum aliis,

conteguntur. h. i.